

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **nezl. T.N.D. ,** narozená dne ...
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph. D.
sídlem Karlovarská 130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 3. 2019, č. j. MV-17822-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované,

kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne . 12. 2018, č. j. OAM-220-28/ZR-2017, jímž byla zamítnuta její žádost o obnovu řízení ve věci řízení o zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu, a jímž její žádosti o obnovu řízení nebyl přiznán odkladný účinek podle § 100 odst. 6 správního řádu.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně nejprve stručně shrnula průběh správního řízení a poté uvedla, že v řízení před správním orgánem dokládala listiny, které prokazují, že byla ve Vietnamské socialistické republice (dále jen „VSR“) během svého pobytu léčena z důvodu poměrně závažného onemocnění popsaného v podnětu a žádosti. Toto onemocnění objektivně znemožňovalo včasný návrat žalobkyně do ČR. Správní orgány obou stupňů získání listin zpochybňují, a to zejména s odkazem na § 100 odst. 2 správního řádu z důvodu překročení subjektivní lhůty pro jejich uplatnění. V této souvislosti žalobkyně namítala, že matka žalobkyně předmětné listiny získala až po urgencích počátkem června 2018, neboť zdravotnické zařízení ve VSR nejprve odmítalo jakékoliv potvrzení vydat s tvrzením, že je to v rozporu s příslušnými zdravotnickými zákony. Podle žalobkyně lze tyto listiny posoudit jako důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. V souladu s dikcí § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu proto zakládají relevantní a závažný důvod pro povolení obnovy pravomocně ukončeného řízení.
3. Dále žalobkyně konstatovala, že kromě výše uvedeného, celé řízení před správním orgánem prvního stupně je zatíženo dalšími vadami, které mají za následek jeho nezákonnost. Matka žalobkyně po celou dobu řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně neměla možnost se k věci vyjádřit a doložit do řízení výše uvedená potvrzení, která dokládají odůvodněnost a délku dočasného pobytu žalobkyně ve VSR po nutnou dobu. Matce žalobkyně byly zaslány dvě poštovní zásilky s předvoláním k podání svědecké výpovědi, které ovšem byly doručeny fikcí, takže výslech matky nebyl proveden, stejně tak vyrozumění podle § 36 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že bylo nutné prověřit, zda na straně účastníka řízení nenastaly okolnosti předvídané zákonnou dikcí ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. zda nepřítomnost účastníka na území nebyla odůvodněna závažnými důvody, se jevilo jako nezbytné účastnický výslech matky žalobkyně provést a zajistit její přítomnost. K tomu ovšem nedošlo, což je podle žalobkyně možné považovat za závažnou procesní chybu, jež způsobila, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn a na jeho základě vydané rozhodnutí bylo předčasné. V důsledku toho je i nesprávné, není v souladu s právními předpisy a mělo by být zrušeno z úřední povinnosti.
4. Žalobkyně rovněž poukazovala na skutečnost, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřila k její námitce týkající se obligatorního postupu správního orgánu v souladu s § 29 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně upozorňovala, že správní orgán I. stupně uvedl, že pokud matka účastnice řízení žádala získat názor dítěte za přítomnosti OSPOD,

mohla toto navrhnout již na základě jí řádně doručeného oznámení o zahájení řízení, a tedy tuto námitku mohla také uplatnit v rámci odvolacího řízení, neboť jí musela být známa nejen po vydání rozhodnutí, ale i před jeho vydáním. Tento názor žalobkyně považovala za vadný. Z jazykové dikce § 29 odst. 4 správního řádu je povinností správního orgánu i bez návrhu účastnice řízení jako nezletilého dítěte umožnit formulovat svůj názor při splnění dalších zákonných podmínek.

5. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí také nijak nezohlednil jeho přiměřenost. V souladu s aktuální zákonnou úpravou v případech, kdy správní orgán ruší platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nemá na rozdíl od postupu podle § 77 odst. 2 téhož zákona povinnost posuzovat přiměřenost svého rozhodnutí. K tomu ovšem žalobkyně namítala, že tento závěr nemůže platit zcela bezvýjimečně, neboť v určitých konkrétních případech by daný ryze formální postup mohl vést ke zcela nepřiměřeně tvrdým a fatálním důsledkům pro osobní a rodinný život nejen konkrétního cizince, ale i dalších jemu blízkých osob. Tak je tomu i v tomto případě. Žalobkyně tedy měla za to, že konkrétní situace posuzovaného případu je natolik výjimečná, že měly být zkoumány a vzaty do úvahy i důvody pro přiměřenost případného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nezletilého dítěte. Při realizaci rozhodnutí jako výsledku řízení napadeného žádostí o obnovu řízení by došlo jednoznačně k oddělení dítěte od matky žijící na základě nejvyššího pobytového statusu v ČR (trvalý pobyt), přičemž otec trvale žijící ve VSR ztratil o něj zájem. V zájmu dítěte v současnosti není opuštění ČR a žití ve VSR případně s prarodiči či s jinými příbuznými. Žalobkyně měla za to, že správní orgán I. stupně a následně žalovaná měl všechny tyto okolnosti prošetřit. Tedy měli zjistit, zda má dítě vytvořeny podmínky ve VSR, aby se tam mohlo vrátit a důstojně žít a rozvíjet se, což ovšem neučinili. Podle žalobkyně nejsou tudíž podklady pro rozhodnutí tak, jak je žalovaná shromáždila, úplné a nedávají dostatečný základ pro věcně správné, zákonné a i ústavně konformní rozhodnutí. Napadené rozhodnutí minimálně nesplňuje požadavky kladené Úmluvou o právech dítěte a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.
6. Žalobkyně dále namítala, že nebylo dostatečně zhodnoceno, co je v zájmu dítěte, který má být ovšem při hodnocení z výše uvedených hledisek prvořadý. Z hlediska veřejného zájmu v tomto případě převažují argumenty pro zachování povolení k trvalému pobytu proti argumentům svědčícím pro jeho zrušení. Žalobkyně navštěvuje základní školu v ČR a bezproblémově se integrovala do zdejšího prostředí.
7. Výsledek řízení, jehož obnovu žalobkyně navrhovala, rovněž zásadně zasahuje do práv a povinností rodičů žalobkyně. Minimálně dojde k situaci, že matka dítěte nuceným odjezdem nezletilé dcery z území ČR ztratí faktickou možnost vykonávat rodičovská práva. Žalobkyně tvrdila, že matce žalobkyně svědčí úcastenství ve správním řízení minimálně ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu se dotýká přímo jejich práv. Správní orgán měl tedy přibrat jako účastníka řízení tedy i zákonného zástupce žalobkyně, jak vyplývá z dikce shora uvedeného ustanovení, neboť napadeným rozhodnutím jsou přímo dotčena jeho rodičovská práva a povinnosti vůči nezletilé dceři. Žalobkyně tedy byla přesvědčena, že její matka měla být účastníkem správního řízení, ačkoliv správní orgán vůči její osobě řízení formálně nezahájil.
8. Závěrem žalobkyně konstatovala, že možnosti pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění jsou fakticky vyloučeny (správní orgán prvního stupně zamítl

žalobkyni udělit i dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu). Prakticky si žalobkyně po zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže svoje pobytové oprávnění upravit jiným způsobem, než znovu o něj žádat na příslušném zastupitelském úřadě ČR v domovské zemi, což je nesmírně časově a finančně nákladné, neboť systém pro podávání žádostí o pobytové oprávnění na území ČR na příslušném zastupitelském úřadu nepracuje uspokojivě.

9. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalobkyně předně uvedla, že bylo na ní, aby prokázala v řízení před správním orgánem, zda svou žádostí o obnovu řízení prokazuje naplnění podmínek pro jeho obnovení. Správní orgán I. stupně v řízení o žádosti o obnovu řízení byl povinen toliko posuzovat pouze to, zda jsou dány důvody pro vyhovění žádosti. Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně neshledala důvody pro obnovení řízení.
11. K žalobní námitce neprovedení dožádání u orgánu sociálně právní ochrany dítěte ze strany správního orgánu žalovaná uvedla, že se k tomuto vyjádřila na str. 4 svého rozhodnutí.
12. K poukazu žalobkyně na nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života žalovaná poté konstatovala, že nelze opomenout, že bylo na žalobkyni, aby nebrala zpět odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, čímž se sama zbavila možnosti uspět v odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.
13. Dále žalovaná uvedla, že žalobkyně měla a mohla uvést námitku neustanovení matky účastníkem řízení v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně již nejpozději v odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, avšak neučinila tak. Ostatně výše uvedenou námitku neuplatnila žalobkyně ani v žádosti o obnovu řízení, tedy v řízení, jimž jí není stanovována žádná povinnost. Nad rámec uvedeného žalovaná konstatovala, že matka žalobkyně není nijak nucena opustit své dítě, neboť rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu neznamená úpravu či dokonce zákaz styku mezi žalobkyní a její matkou. Matka žalobkyně může žalobkyni na základě svého rozhodnutí a v rámci rodičovské péče následovat do země jejich společného původu. Žalovaná v tomto směru poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30.
14. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

15. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení ve lhůtě jim k tomu soudem poskytnuté a ani později nevyjádřili svůj nesouhlas s takovýmto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

17. Žaloba je nedůvodná.
18. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím prvoinstančního orgánu ze dne 1. 6. 2017 byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním. Dne 10. 8. 2017 vzala žalobkyně své odvolání zpět a usnesením ze dne 15. 8. 2017 bylo odvolací řízení zastaveno (dále jen „původní řízení“). Dne 30. 7. 2018 podala žalobkyně žádost o obnovu řízení, k níž přiložila lékařské potvrzení o rentgenovém vyšetření dne 10. 11. 2014 s překladem ze dne 7. 6. 2018 a potvrzení o léčení ze dne 2. 8. 2016 s překladem ze dne 7. 6. 2018 (dále jen „lékařské zprávy“). Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 13. 12. 2018 byla žádost žalobkyně o obnovu zamítnuta. V odvolání žalobkyně uvedla, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn jak v původním řízení, tak i v řízení o žádosti o obnovu, dále že matka žalobkyně požádala o lékařské zprávy v polovině roku 2017, ale získala je až v květnu 2018, ihned zajistila jejich překlad a požádala o obnovu řízení.
19. Soud vyšel z následující právní úpravy.
20. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
21. § 100 odst. 2 správního řádu stanoví, že účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.
22. První žalobní námitka spočívala v tom, že listiny dokládající léčení žalobkyně mimo území republiky získala matka žalobkyně až v červnu 2018 (viz datum překladu listin), přičemž listiny sice existovaly v době původního řízení, ale žalobkyně je nemohla v původním řízení uplatnit.
23. Ze znění uvedeného § 100 správního řádu je zřejmé, že účelem obnovy řízení je případná náprava skutkových nesprávností, ke kterým došlo proto, že zde byly skutečnosti či důkazy, které sice v době původního řízení existovaly, byly však neznámé a účastník je nemohl v původním řízení uplatnit, popř. je zjištěno, že provedené důkazy byly důkazy nepravdivými. Přitom za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy je nutno považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního rozhodování, vyšly však najevo až po ukončení původního řízení a před ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, proto je nemohl v řízení uplatnit, popř. důkazy se ukázaly býti nepravdivými. Za dříve neznámou skutečnost je pak nutno považovat takovou skutečnost, která existovala v době původního řízení, a objektivně ji účastník řízení nemohl znát nebo nemohl uplatnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne . 5. 2010, čj. 6 As 39/2009-74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As

18/2010-1).

24. V daném případě přichází v úvahu posouzení, zda jsou splněny podmínky podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť v této věci nedošlo ke zrušení ani změně podkladového rozhodnutí, což je důvod obnovy podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu. Z ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je zřejmé, že zde uvedený důvod obnovy slouží ke korekci postupu správního orgánu při zjišťování podkladů pro rozhodnutí v původním řízení. Účelem obnovy řízení není přezkum a případná náprava nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu z hlediska posouzení okolností a právního stavu, který tu byl v době rozhodování, naopak účelem obnovy je to, aby bylo napraveno nedostatečné skutkové zjištění a přihlédnuto k důkazům a skutečnostem, které sice existovaly v době původního řízení, byly však před ukončením tohoto řízení neznámé a účastník řízení, jemuž jsou k prospěchu, je nemohl z tohoto důvodu řízení uplatnit, a to za splnění další podmínky – možnost jiného řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že v řízení o žádosti o obnovu řízení je nutné posoudit, zda účastník řízení, který žádost podal, poukazuje na skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, ale v době původního řízení mu nebyly známy a proto je účastník řízení nemohl v původním řízení uplatnit. Posuzování jiných otázek v rámci řízení o žádosti o obnovu řízení nepřichází v úvahu. Od předmětu správního řízení se pak samozřejmě odvíjí i předmět žaloby, kterou se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí ve věci nepovolení obnovy řízení. Také v rámci této žaloby je nutno zkoumat, zda žalobce jako účastník správního řízení předložil nové důkazy či tvrdil nové skutečnosti, jejichž „novost“ spočívá v tom, že vyšly najevo až po ukončení původního řízení a účastník správního řízení je nemohl v původním řízení uplatnit přesto, že v době původního řízení existovaly.
25. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že skutečnosti uvedené v lékařských zprávách doložených k návrhu na obnovu řízení byly již obsahem lékařských zpráv předložených v původním řízení dne 8. 8. 2017. Z toho vyplývá, že skutkový stav v nich byl žalobkyní uplatněn již v původním řízení. Skutečnost, že došlo k překladu nově předložených lékařských zpráv až dne 7. 6. 2018, toliko svědčí o dni, kdy byl učiněn jejich překlad, nikoliv o tom, že je žalobkyně nemohla předložit v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, resp. v odvolacím řízení ve věci odvolání proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Datum vydání lékařských potvrzení, tj. 2. 8. 2016 a dne 10. 11. 2014, zdaleka předcházelo odvolacímu řízení, tudíž datum jejich vydání svědčí o tom, že žalobkyně těmito listinami mohla disponovat již v odvolacím řízení.
26. V dané věci žalobkyně uplatnila jako neznámou skutečnost, která vyšla najevo, doklady o svém léčení v domovském státě. Jak vyplývá ze shora uvedeného, ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu se týká výlučně skutkových zjištění, které v době rozhodování nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka podávajícího návrh na obnovu řízení. Tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení tedy musely nutně existovat, ale účastník je buď neznal, nebo nemohl použít. Typicky se tak může jednat o nového svědka, jehož totožnost nebyla v původním řízení známá, a který může podat nové informace o daném případě, nebo například objevení listiny, která se pokládala za ztracenou, a která osvědčuje významné skutečnosti. Do okruhu takových otázek však ze své podstaty nemůže spadat tvrzení o tehdejší léčbě žalobkyně, protože v době původního řízení o svém léčení žalobkyně věděla a mohla tuto skutečnost v původním řízení uplatnit. Navíc, jak správně

žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí, skutečnosti uvedené v lékařských zprávách byly žalobkyní doloženy již v původním řízení dne 8. 8. 2017. Léčení žalobkyně tedy důvodem obnovy řízení podle § 100 odst. 2 in fine správního řádu být nemůže, protože tuto skutečnost žalobkyně nepochybně mohla uplatnit v původním řízení a dokonce ji i uplatnila. Pokud jde o lékařské zprávy, žalobkyně na jedné straně tvrdí, že listiny v době původního řízení existovaly, ale žalobkyně je nemohla použít, na druhé straně tvrdí, že o vydání listin požádala již v roce 2017 (toto tvrdí v odvolání, když v rozporu s tím v žádosti povolení obnovy tvrdí, že o ně požádala v roce 2016) v rozporu s tím, ale obdržela je až v květnu 2018 (toto tvrdí v odvolání, když v rozporu s tím v žádosti povolení obnovy tvrdí, že ve obdržela v červnu 2018). Tuto skutkovou konstrukci žalobkyně lze tedy shrnout tak, že v době původního řízení žalobkyně o listiny požádala, vietnamské zdravotnické zařízení je vyhotovilo (tvrdí-li žalobkyně, že listiny v době původního řízení existovaly), ale do dispozice žalobkyně se listiny dostaly až v červnu, resp. v květnu 2018. Tato verze skutkového děje však jako důvod obnovy obstát nemůže, jednak protože žalobkyni nic nebránilo důkazy o svém léčení včas v průběhu původního řízení označit podle § 52 správního řádu. Žalobkyně však v původním řízení, pokud jde o své léčení, žádné důkazy nenavrhla (aby je správní orgán případně mohl vlastní cestou opatřit), a proto je obnova z tohoto důvodu vyloučena. Soud ve shodě s odůvodněním napadeného rozhodnutí dodává, že i ve správním právu platí klasická právní zásada „vigilantibus iura scripta sunt“ (práva náleží bdělým). Pokud žalobkyně nevyužila všech řádných možností obrany svých práv, nemůže se tím spíš nyní dovolávat mimořádného prostředku obnovy řízení na základě skutečností, jež jí byly nepochybně v původním řízení známy. Soud dodává a zdůrazňuje, že v posuzované věci bylo ostatně odvolací původní řízení zastaveno pro zpětvzetí odvolání ze strany žalobkyně.

27. Soud se tedy ztotožňuje s posouzením žalované, že povolení obnovy řízení z žalobními uplatněného důvodu vylučuje ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu a § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu.
28. Druhá žalobní námitka spočívala v tom, že původní řízení proběhlo vadně, protože:
 - a) nebyl řádně zjištěn skutkový stav, protože matka žalobkyně neměla možnost se k věci vyjádřit a doložit lékařská potvrzení o důvodu pobytu žalobkyně mimo území republiky (vyrozumění podle § 36 odst. 3 spr. řádu bylo matce doručeno fikcí)
 - b) nebyl řádně zjištěn skutkový stav, protože matka žalobkyně nebyla vyslechnuta, když předvolání ke svědecké výpovědi jí bylo doručeno fikcí
 - c) nebyl řádně zjištěn skutkový stav, protože nebyl zjištěn názor nezletilé žalobkyně
 - d) nebyla zohledněna přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně
 - e) matka žalobkyně nebyla v rozporu s § 27 odst. 2 správního řádu přibrána do řízení jako jeho účastník, přestože se zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně dotýkalo přímo jejích práv.
29. Předmětem tohoto okruhu žalobních námitek tedy byly tvrzené procesní vady původní řízení a nezákonnost rozhodnutí vydaného v původním řízení. Účelem obnovy řízení však není přezkum či případná náprava nezákonnosti správního rozhodnutí, resp. řízení, které jeho vydání předcházelo z hlediska posouzení okolností a právního stavu, který zde byl v době vydání původního rozhodnutí. Účelem obnovy řízení je náprava skutkových skutečností, účelem je posouzení, zda nové skutečnosti či nové důkazy,

které v původním řízení nebyly uplatněny, mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem původního rozhodování za splnění podmínky, že tyto neznámé skutečnosti či důkazy vyšly najevo až po skončení původního řízení a účastník řízení je nemohl v původním řízení uplatnit přesto, že v době, kdy bylo původní řízení vedeno, jež existovaly. Lze shrnout, že námitky, které žalobkyně v této žalobní námitce uvedla, směřují do správnosti původního rozhodnutí. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyní uplatněné námitky nesměřují do posouzení otázky, zda správní orgány dostatečně zhodnotily existenci či neexistenci dříve neznámých skutečností nebo důkazů, které vyšly najevo až po ukončení původního řízení přesto, že v době původního řízení již existovaly a účastníkem řízení nemohly být uplatněny, žalobní námitka směřuje do věci samé, svým charakterem jde o námitku, která směřuje proti původnímu řízení a meritornímu rozhodnutí. Jde o námitky ve věci samé, které mohla žalobkyně uplatnit jen v rámci odvolání proti původnímu rozhodnutí a nelze je uplatňovat dodatečně v rámci žádosti o obnovu řízení. Proto také výslovně je v ustanovení § 100 odst. 2 in fine správního řádu uvedeno, že obnovu řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Z popsanych důvodů je tato žalobní námitka též nedůvodná.

30. Třetí žalobní námitka spočívala v tom, že možnost žalobkyně pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění je fakticky vyloučena - žalobkyně musí žádat o pobytové oprávnění na příslušném zastupitelském úřadě ČR v domovské zemi, což je časově a finančně nákladné, neboť systém pro podávání žádostí o pobytové oprávnění na území ČR na příslušném zastupitelském úřadu nepracuje uspokojivě.
31. Jak vyplývá z výše uvedeného, aktuální pobytové možnosti jsou pro posouzení návrhu na obnovu zcela právně irelevantní. Pro posouzení návrhu na obnovu řízení je rozhodné pouze to, zda vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo zda bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, to vše za podmínky, že účastník nemohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Aktuální situace, současné poměry žalobkyně jak faktické tak právní, nemohou být za žádných okolností důvodem pro povolení obnovy řízení. I tato žalobní námitka byla tedy nedůvodná.
32. Žalobu soud tedy shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

33. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. října 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu